

NECENZURATĂ

MAREA EVANGHELIE A LUI IOAN

revelată lui Leopold Engel de către
Domnul nostru Iisus Cristos

volumul 12

traducere și adaptare text:
profesor de yoga Gregorian Bivolaru

Tehnoredactare: Costache Cristiana

Coperta: Gabriela Popa

Culegere text: Luca Nicoleta

Corectură text: Ioana Caragheorgheopol, Colomba Pătrașcu

Colaboratori: Luca Nicoleta, Ana Gorlescu, Daniela Iordache, Amira Stoica, Cristina Șeulean

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Lorber, Jakob

Marea Evanghelie a lui Ioan : (necenzurată) / revelată lui Jakob

Lörber ; trad. și adaptare text: prof. yoga Gregorian Bivolaru. -

București : Shambala, 2000-2018

12 vol.

Vol. 12. - 2018. - Index. - ISBN 978-606-918-048-8

I. Bivolaru, Gregorian (trad.)

229.8

Continuare la volumul 11 al lucrării *Marea Evanghelie a lui Ioan*

Capitolul 41 Proiectele fariseilor

1. Imediat ce am rostit aceste cuvinte, Rafael, cel bine-cunoscut de toți, a și apărut lângă Mine, salutându-l pe Lazăr cu cea mai mare prietenie. Acesta din urmă s-a bucurat foarte mult să-l vadă pe Rafael și și-a exprimat cu entuziasm bucuria. Ucenicii Mei au făcut la fel, precum și numeroșii prieteni ai lui Lazăr ce fuseseră deja martori ai extraordinarei puteri miraculoase a arhanghelului.

2. Sala a fost atunci aranjată cu foarte mare rapiditate pentru a primi oaspeții anunțați, și, cum reluarea activităților care cuprinsese întreaga casă făcea conversația dificilă, noi am ieșit pentru a nu deranja servitorii care urmau cu zel și entuziasm instrucțiunile lui Rafael.

3. Este important de semnalat că, din motivele deja menționate – pentru ca Spiritul alor Mei să poată să se dezvolte mai liber –, puterea Mea nu trebuia să intervină într-un mod prea perceptibil, și tot ceea ce putea fi calificat drept miraculos și extraordinar avea de-acum înaintea o aparență mai simplă și mai umană.

4. Dar dacă Eu spun că într-o jumătate de oră s-au așezat, în marea sală de mese a lui Lazăr și în încăperile alăturate, mese la care puteau să mănânce mai multe sute de oaspeți și că aproape în același timp s-a pregătit hrana pentru toți acești oaspeți, se va înțelege că toată această muncă nu a putut fi împlinită doar de servitorii cei harnici ai lui Lazăr, în număr de vreo douăzeci; căci doar pregătirea bucatelor ar fi necesitat să ia mult mai mult timp, prin mijloace naturale. Însă totul a fost făcut fără o intervenție supranaturală evidentă, doar iuțea oamenilor părea mai mare.

5. Aceste remarci au rolul de a arăta cu claritate că apropierea celui mai mare eveniment din toate timpurile nu a fost pregătită prin intervenții extraordinare; chiar și învierea lui Lazăr, cu toate că li se păruse de-a dreptul miraculoasă aceluia care asistaseră la ea, nu a subjugat spiritele, așa cum ar fi putut să o facă de exemplu transformarea ținuturilor aride în pământuri fertile.

6. Și această înviere puna ultima piatră la misiunea Mea de propovăduire și pregătea recolta.

7. Fie ca acela care este înzestrat cu rațiune și care se străduiește să se trezească – să înțeleagă! Și cel care este încă în mormânt să permită să fie rostogolită această piatră, pentru ca Lazăr cel mort să învie și să iasă din mormânt! Amin!

8. Cum ne aflam în fața casei, am văzut pe drumul dinspre Ierusalim o mulțime de oameni care se îndreptau spre Betania. Aceștia erau evrei care aflaseră vestea învierii lui Lazăr și voiau să se convingă de aceasta. Când au ajuns mai aproape, ne-au văzut pe Mine și pe

Lazăr, și, venind în grabă, au început să-i cerceteze cu mirare pe cel înviat și pe Cel care îl înviase.

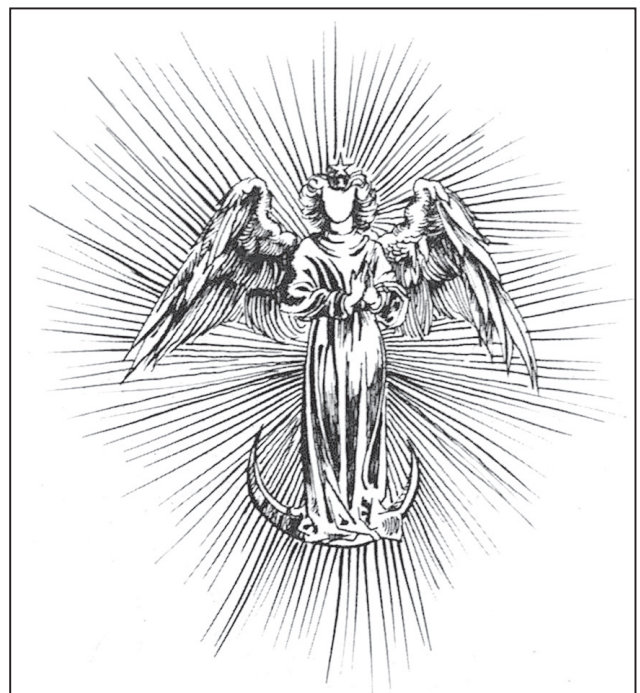
9. Lazăr le-a spus cu o voce caldă: „Dragi prieteni, voi mă priviți cu uimire și nu înțelegeți cum de sunt viu, eu care fără urmă de îndoială am fost mort; dar știți că nimic nu este imposibil pentru Dumnezeu, și El, care dă viață la tot ce există, poate cu siguranță să redea viața și țărânei acestui pământ, chiar și atunci când ea a părăsit-o cu totul. Vedeți, eu sunt cu adevărat viu – și iați-L pe Acela care m-a rechemat la viață! Puteți să vă mai îndoiiți că toate acestea sunt lucrarea puterii dumnezeiești care trăiește cu adevărat și se manifestă în El, în Mesia? Într-adevăr, acela care se mai îndoiește încă este precum piatra cea mai dură, care poate fi distrusă printr-o folosire extremă a forței celei mai brutale, dar peste care apa trece fără a-i desprinde nici cea mai mică particică.“

10. Ați venit să mă vedeți: priviți-mă așadar, și convingeți-vă că trăiesc cu adevărat! Dar apoi mergeți la acest Stăpân al întregii Vieți și lăsați-L să vă trezească și pe voi la adevărata Viață și la adevărata cunoaștere a misterelor dumnezeiești care lucrează în Fiul Omului; căci este aproape timpul când cei buni vor fi separați de cei răi, iar semințele vor fi curățate de pleavă, pentru a putea fi din nou semănate, spre a se înmulți și a da o recoltă bogată!“

11. Lazăr a rostit aceste cuvinte în numele Meu, cu inima înflăcărată, astfel încât evreii, copleșiți, M-au înconjurat din toate părțile, pe Mine și pe ai Mei, și au cerut să fie învățați, ceea ce s-a și petrecut.

12. Dar cum tot veneau alți și alți oameni din oraș, s-au adunat curând aproape o mie, și toți s-au convins de miracol și L-au lăudat în gura mare pe Dumnezeu, care împlinea asemenea fapte prin Mine.

13. Puțin câte puțin, spiritele s-au liniștit, și Eu i-am făcut un semn lui Lazăr, care i-a invitat pe toți cei prezenți să-l însoțească. Și l-au urmat cu toții până în încăperile unde se pregătise marele ospăț.

14. Acesta s-a derulat fără evenimente extraordinare, și deci nu este necesar să fie relatat. Este important doar să menționez că nu ucenicii Mei cei mai apropiați, adică cei doisprezece apostoli, și-au asumat sarcina de a-i instrui și învăța pe numeroșii evrei veniți acolo împinși de curiozitate, ci ceilalți ucenici și adepți, care Mă urmau și ei deja de mai multă vreme și cunoșteau deci suficient de bine Învățătura Mea.

15. Noi – adică Lazăr, cele două surori ale sale, apostolii și Eu Însumi bineînțeles – eram așezați mai deoparte, într-un colț din marea sală. Lazăr a dorit să știe ce mai puneau acum fariseii la cale, după ce fuseseră atât de rău tratați la el și vânați până la Ierusalim de câinii cei mari.

16. Eu le-am spus: „Au intrat în grabă în Templu, unde și-au convocat colegii pentru un mare-consiliu. În prezent, își expun plângerile, prin care încearcă să demonstreze că aici s-a petrecut o mare înșelătorie.

17. Membrii Sinedriului discută aprins și se contrazic între ei, căci mulți sunt convingși de realitatea miracolelor. În plus, fariseii pe care i-am întâlnit la Mucius au adus noi vești; ei au mărturisit că ținutul din jurul muntelui Nebo s-a transformat considerabil și că au întâlnit o caravană de negustori care le-au povestit miracolele petrecute la Afek. Și, după declarațiile acestor oameni demni de încredere, Eu aș fi autorul tuturor acestor fapte, și deci, dacă toate acestea sunt adevărate, nu ar fi așadar imposibil ca Lazăr să fi fost mort și apoi înviat; căci a transforma un ținut întreg este totuși un miracol mai mare decât să redai viața unui trup lipsit de sufletul său.

18. Aceasta a dat naștere acum unei mari dispute; căci fariseii care Îmi sunt ostili caută să răstălmăcească aceste vești ca și cum și acolo ar fi vorba de o mare înșelătorie. Ei se ceartă cu prietenii fariseilor trimiși în misiune, care au rămas acasă și care se declară garanții lor, și care susțin că nu este cu putință ca respectivii să fi fost înșelați și că, dacă li s-a încredințat această anchetă, a fost tocmai fiindcă marea lor perspicacitate i-a desemnat în mod cu totul special pentru această misiune.

19. Unul dintre primii leviți se ridică acum și spune: «Este neîndoielnic faptul că acest om săvârșește miracole foarte mari, și tocmai de aceea Templul s-a străduit atât

de mult să-l câștige de partea sa, dar fără succes. Este de asemenea sigur că întotdeauna el ne-a criticat pe noi, servitorii Domnului, și că trezește în popor o foarte mare neîncredere față de noi.

20. Însă dacă vrem să trăim în pace cu romanii, este absolut necesar ca poporul să ni se supună orbește; căci este datoria și dreptul Templului de a governa poporul. Recomand așadar să punem ca acest Iisus din Nazaret să fie arestat cât mai repede ca agitator și să-l dăm pe mâna judecătorilor romani, sau să le cerem acestora să-l pedepsească după legile Templului și să-l împiedice să ne mai discrediteze.»

21. Marele-preot Caiafa a spus: «Dacă romanii nu ar fi stăpânii acestei țări, de multă vreme acest om ar fi fost în lanțuri; dar el are ca protectori prieteni puternici, până la cele mai înalte autorități romane. Ar fi necesar așadar să găsim o ocazie în care el ar cădea în mâinile noastre printr-o faptă care ne-ar da dreptul să-l arestăm și să-l pedepsim. Însă el este destul de inteligent ca să nu ne critice decât pe noi, nu și pe romani; de aceea este mai periculos decât oricare altul pe care romanii l-ar putea aresta și judeca drept agitator.»

22. Nicodim, care este și el prezent, spune un cuvânt în favoarea Mea: «Dragi prieteni, știți bine că o mare parte din popor Îl urmează pe Iisus; noi nu cunoaștem aici decât poate un mic număr dintre cei pe care El i-a vindecat. Nu ar fi poate mai bine să-L lăsăm poporului, datorită forței Sale miraculoase, care face atâta bine?»

23. Această declarație de o rară îndrăzneală suscită o furtună de indignare, și o ploaie de reproșuri și suspiciuni se revarsă asupra lui Nicodim pentru îndrăzneala de a-i fi supus marelui-consiliu o asemenea propunere. Dar el ascultă toate acestea fără să se clinească; căci, în inima sa, Eu îi poruncesc acum să tacă și să vină aici să ni se alăture.

24. Odată calmul restabilit, Caiafa reia cuvântul: «Cu adevărat, habar n-aveți de nimic și nu gândiți deloc! Este mult mai bine pentru noi toți ca acest om să moară pentru popor, înainte ca poporul să fie corupt de El. Vă poruncesc deci ca fiecare să reflecteze și să caute ocazia potrivită despre care am vorbit; căci ceea ce trebuie făcut este necesar să fie dus la îndeplinire fără întârziere!»

25. Membrii Sinedriului aprobă aceste cuvinte și închid ședința. Numai Nicodim se îndepărtează în liniște, pe neobservate, și în curând va ajunge aici.

26. Acum știți ce se petrece la Templu. Dar nu vă neliniștiți: ei nu-și vor putea duce planul la bun sfârșit atâta timp cât nu Mă voi preda Eu Însumi în mâinile lor!»

Capitolul 42 Plecarea din Betania

1. Lazăr a strigat atunci: „O Doamne, Te vei preda totuși acestor ticăloși, care merită pe bună dreptate să dispară cât mai repede cu putință de pe fața pământului?!“

2. Eu am spus: „Ceea ce este necesar să se petreacă

depinde de Voința Tatălui. Facă-se Voia Sa, dar Fiul este necesar să se supună! Așa că nu te mai îngrijora de nimic din ce nu ține de atribuțiunile tale, ci urmărește să progresezi și tu în cunoașterea Voinței Tatălui tău – care este și Tatăl Meu!“

3. Lazăr a întrebat: „Doamne, așadar nu ești Tu Tatăl?“

4. Eu am spus: „Sunt, dar totuși a sosit momentul în care Tatăl din Mine este necesar să se retragă pentru ca Fiul să hotărască liber. Ceea ce tocmai v-am revelat despre ce se petrece la Templu este primul pas către decizia Fiului. Și, credeți-Mă, El a hotărât deja, pentru ca poporul să nu piară! Dar nu Mă întrebați mai multe, ci vegheați mai degrabă ca niciunuia dintre cei prezenți să nu-i lipsească nimic; căci este ultima dată când ei se află alături de Mine pe acest pământ, precum niște copii asupra cărora veghez Eu Însumi!“

5. Lazăr a întrebat atunci cu neliniște în glas: „Doamne, așadar ne vei părăsi?“

6. Eu am spus: „Da, dimineață în zori Îmi voi lua din nou rămas-bun de la tine, și nu voi reveni decât atunci când va veni timpul să fie pregătit mielul de Paște!“

7. Lazăr a căutat să Mă convingă să rămân mai mult timp la el și în această iarnă, ca și în cele dinainte.

8. Eu i-am răspuns: „Știi ce plănuieste Templul, și nu vreau ca ai Mei să aibă neplăceri din cauza Mea. Tocmai de aceea voi pleca de-aici – spre un loc în care voi putea rămâne în pace până la Paște. Amin!“

9. Atunci Lazăr nu a mai spus nimic, și, ca un bun stăpân al casei, a mers să verifice dacă toți oaspeții erau bine serviți.

10. Nicodim a sosit la puțin timp după aceea și ne-a povestit ce se petrecuse la Templu – ceea ce, desigur, nu diferea cu nimic de ceea ce spusese Eu. La început, el s-a înspăimântat puțin găsind o asistență atât de numeroasă, din care mulți îl cunoșteau foarte bine, dar Eu l-am liniștit, spunându-i că nimeni din cei prezenți nu-l va trăda.

11. Celelalte evenimente ale serii, în afară de faptul memorabil că toate persoanele prezente și-au mărturisit credința în Mine și Mi-au îmbrățișat Învățătura, s-au

asemănat foarte mult cu ceea ce s-a petrecut cu alte asemenea ocazii, astfel încât nu este necesar să ne oprim asupra lor, esențialul fiind deja spus.

12. Întreaga asistență a rămas la Lazăr până la apusul soarelui, după care și-au luat cu toții rămas-bun de la el și de la Mine, plini de recunoștință, și s-au întors la Ierusalim cu vestea miracolului pentru toți aceia care nu o aflaseră încă. Astfel că în zilele următoare a fost necesar ca Lazăr să se arate în persoană spre a o confirma și a satisface curiozitatea și admirația generală. Totuși, el nu a uitat niciodată să vorbească despre Mine și despre Cuvântul Meu (Învățătura Mea) și nici nu s-a abținut, spre necazul Templului, să povestească modul în care se purtaseră fariseii prin acele locuri și cum fuseseră ei tratați – iar la această relatare, spiritul batjocoritor al evreilor s-a putut dezlănțui în voie. E de la sine înțeles că toată această situație a contribuit mult la distrugerea prestigiului fariseilor și la darea în vileag a lăcomiei Templului. Cu timpul, membrii Sinedriului au sfârșit prin a hotărî să-l elimine și pe Lazăr din calea lor, și cu siguranță că ar fi reușit dacă Lazăr nu ar fi fost protejat de câinii săi, care îl apărau mai bine decât cele mai bune gărzi de corp ale vreunui prinț de pe acest pământ.

13. După ce locuitorii orașului ne-au părăsit, Eu l-am rugat pe Lazăr să pregătească paturi bune, spre a le permite alor Mei să se odihnească, căci munciseră cu toții din plin pentru Mine în acea zi și aveau nevoie să-și refacă forțele pentru ziua următoare.

14. Apoi Eu le-am spus tuturor ucenicilor care Mă urmau că aceia dintre ei care vroiau să se întorcă la familiile lor puteau să o facă; căci din acel moment Eu voiam să Mă retrag din lume până la Paște. Astfel, cei care aveau de rezolvat o problemă importantă pentru ei sau voiau să rămână alături de ai lor pe timpul iernii care se apropia puteau să plece, având parte de binecuvântarea Mea.

15. Când au auzit că nu vor pleca fără binecuvântarea Mea, mulți s-au decis. Au mai rămas alături de Mine pentru a Mă urma oriunde îi voi duce numai cei doisprezece apostoli și încă vreo douăzeci care nu au vrut să Mă părăsească. Atunci Eu i-am binecuvântat pe toți așa cum făgăduisem, îndemnându-i să urmeze cu fermitate Cuvântul Meu (Învățătura Mea) și să continue s-o răspândească. De sărbătoarea Paștelui urmau să Mă reîntâlnească aici, unde m-au lăsat.

16. Am dormit în liniște în acea noapte. În zori, i-am adunat încă o dată pe ai Mei în jurul Meu și ne-am luat rapid rămas-bun de la toți cei care rămâneau acolo: Lazăr, surorile lui și întreaga casă. Ei M-au lăsat să plec, nu cu prea multă plăcere, dar au fost consolati și liniștiți de promisiunea Mea de a Mă întoarce la ei de Paște.

17. Atunci, părăsind rapid Betania, am pornit pe drumul spre Ierihon.

18. Ceea ce s-a petrecut apoi, până la întoarcerea noastră în Betania, constituie perioada în care

Omul Iisus din Nazaret a revenit în prim plan, în care el a simțit pentru ultima oară gustul dulce al vieții, pentru ca Omul Iisus să poată hotărî liber asupra sacrificiului său, devenit acum necesar. Este însă prea devreme pentru a revela aceste aspecte. Numai o omenire pătrunsă complet de substanța iubirii Mele va putea într-o zi să le înțeleagă, dar astăzi ele ar fi considerate niște născociri. Tocmai de aceea deocamdată las deoparte aceste aspecte și nu vorbesc decât despre faptele istorice ca atare.

Capitolul 43 Semnificația învierii lui Lazăr

1. După ce am mers în tăcere ceva vreme, Ioan s-a apropiat de Mine și a spus: „Doamne, știi cât de atent am fost eu tot timpul la tot ce ai făcut și ai spus. Am făcut multe observații, în principal legate de Învățătura Ta, și am gravat cu fidelitate toate cuvintele Tale în inima mea, așadar în memoria mea, pentru a putea pune cu ușurință în scris în orice moment ceea ce este necesar să trăiască în primul rând în inimile noastre. Până în această zi, nu am realizat decât o parte din această muncă. Totuși, aș dori în mod special să consemnez ceea ce s-a petrecut cu Lazăr, faptă la care am asistat cu atenție și noi toți; căci acest moment îmi pare că are o semnificație specială, care nu ține doar de învierea unui trup mort.“

2. Eu am spus: „Așadar, ce altă semnificație poate avea acest eveniment, după părerea ta?“

3. Ioan a răspuns: „Doamne, Lazăr Îți era foarte drag, căci el trăia ca un om drept în ochii Tăi, și totuși a fost necesar să moară de o boală cauzată de propriile sale greșeli. Aceasta nu înseamnă oare că, din momentul în care un om încetează să fie conștient de privirea Ta, adică atunci când el nu se mai crede observat de ochii Tăi omniscienți, el poate foarte ușor, chiar dacă este un om drept, să cadă în tot felul de greșeli, care îl aruncă într-o moarte spirituală, din care numai Tu îl poți salva?“

4. Și dacă surorile îndurerate ale acestui om – adică compasiunea sa activă și bunăvoința sa – vin atunci la Tine și Îți spun: „Doamne, iată-l mort, cel pe care Tu l-ai iubit, și care cu toate acestea a greșit! Dacă ai fi fost aici, el nu ar fi murit!“ – adică: el nu ar fi păcătuț, dacă s-ar fi simțit sub privirea Ta –, nu vei arăta Tu oare compasiune față de el și nu-l vei elibera din noaptea morții sale? Îi vei desface giulgiul, îl vei întrema cu apa

vieții și vei restabili totul ca și cum el nu ar fi murit vreodată!

5. Acestea sunt, Doamne, câteva dintre gândurile care mi-au venit, și tocmai de aceea cred că acest eveniment mai ascunde și alte semnificații în afară de ceea ce cred cei care i-au fost martori!“

6. Eu am spus: „Preafericit ești tu Ioan, căci Spiritul tău te ajută să înțelegi ceea ce numai el îți poate revela, și știi să descifrezi sensul profund al evenimentelor exterioare! Și de aceea îți spun: da, acest eveniment ascunde infinit mai multe semnificații.“

7. Mai târziu, când marele Lazăr, din cauza căruia Eu M-am încarnat, va fi înviat de iubirea Mea – atunci va veni în sfârșit ziua în care fiecare creatură va vedea iubirea Tatălui atât de clar, încât inimile voastre ar exploda de iubire, dacă sufletele voastre nu ar fi mai întâi întărite prin numeroase învățături, care să vă ajute să suportați această revelație extraordinară.

8. Dar pentru moment, oamenii nu văd în ea decât o înviere în plus, chiar dacă li se pare extraordinară și îi umple fără îndoială de uimire – dar nu de iubire de Dumnezeu: departe de ei așa ceva! Nici generațiile viitoare nu își vor da seama de sensul profund al acestei învieri. Și tocmai de aceea va fi necesar să depui mărturie despre ea, tu, cel care i-ai intuit primul semnificația, și să nu uiți în relatările tale acest eveniment esențial!

9. Dar să nu le spui nimic celorlalți; căci ceea ce ți-am spus Eu nu este deocamdată decât pentru tine, nu și pentru alții.

10. Ne-am urmat apoi drumul în tăcere. La un moment dat, Iuda, sesizând că nu păream să vreau să spun nimic despre direcția către care urma să ne îndreptăm, M-a întrebat fără ocolișuri dacă Mă gândeam să petrec ceva timp la Ierihon. De fapt, îl măcina dorința de a rămâne cât mai mult timp posibil la Ierihon, căci, după cum se știe, acesta era în epoca Mea un oraș înfloritor, plin de toate plăcerile pe care le ofereau în acele vremuri așezările celor bogați; de asemenea, un om care voia să treacă drept un taumaturg putea face acolo afaceri mai ușor decât în alte părți.

11. Eu i-am răspuns: „Cine ți-a spus că Eu Mă gândesc să Mă duc la Ierihon?“

12. Puțin dezamăgit de acest răspuns, care părea să-i năruie speranțele, Iuda s-a grăbit să se scuze, spunând că a presupus aceasta deoarece drumul ducea într-acolo.

13. Eu i-am spus: „Fiecare urmează drumul pe care îl conduce Spiritul său! Dacă spiritul tău te conduce la Ierihon, mergi acolo! Eu nu te rețin. Dar nu mă întreba unde duce drumul Meu, căci nu este la fel cu al tău!“

14. Fiind totuși prea tentat de orașul cu palmieri, Iuda M-a întrebat dacă M-aș supăra în cazul în care el s-ar duce acolo pentru câțiva timp.

15. Eu am spus: „Dacă i-am lăsat pe ceilalți să plece fără nici cea mai mică supărare, și chiar însoțiți de binecuvântarea Mea, de ce M-aș supăra pe tine? Fiecare să meargă acolo unde îl conduce Spiritul său! Mergi

așadar la Ierihon, căci sufletul tău este deja acolo!”

16. Iuda mi-a mulțumit recunoscător pentru această permisiune, și a părăsit discret rândurile noastre la primul han pe care l-am întâlnit – și pe drumul spre Ierihon erau multe hanuri. El a petrecut în acest oraș toată perioada despre care vom vorbi în continuare, făcând acolo afaceri foarte bune, ca povestitor și martor ocular al învierii lui Lazăr, pe lângă romani și alți străini avizi de miracole, de care Ierihonul era plin.

17. Este necesar să spunem totuși că el a contribuit, și nu în mică măsură, la a face cunoscută Învățătura Mea, pe care o prezenta mereu cu multă înflăcărare și elocvență, dar și cu gândul ascuns de a atrage asupra propriei sale persoane o parte din admirația trezită de înțelepciunea Mea. Astfel că, în ciuda planurilor sale secundare, el a fost pentru Mine o unealtă bună pentru acest soi de oameni din Ierihon, și nu s-a subliniat niciodată faptul că Iuda nu era deloc un om rău, ci doar un om care a vrut să servească în același timp Spiritul și pe el însuși, adică lumea. Aceasta a cauzat în el un grav conflict, de care alți oameni cu mult mai răi decât el au știut să profite.

Capitolul 44

Domnul nostru Iisus Cristos la Ephrem (Ioan 11/54)

1. După ce am mers până aproape de lăsarea serii, ne-am oprit pentru câțiva timp să ne refacem forțele. Atunci Eu i-am adunat pe ai Mei și le-am spus că Mă gândeam să merg la Ephrem și să rămân acolo o perioadă; și era necesar ca ei să nu vorbească cu nimeni despre aceasta, căci Eu voiam să consacru acest timp pentru a-i pregăti, și de asemenea și pe Mine Însumi, și pentru a întări câteva spirite slabe care aveau nevoie să fie pregătite pentru ceasul care era destul de aproape, când urma să se împlinescă totul.

2. Ephrem era un oraș lipsit de importanță, pe care puțini oameni îl cunoșteau, chiar și pe vremea Mea, și mulți nici nu știau de existența lui. Orașul era destul de izolat, în mijlocul munților, în apropiere de Marea Moartă. Dacă vreți să cunoașteți situația sa exactă – căci niciun învățat din vremurile actuale nu are nici cea mai vagă idee despre aceasta –, trasați pe-o hartă o linie, între locul unde partea superioară a mării desenează un fel de golf adânc și lanțul muntos cunoscut sub numele de „Deșertul Iudeii“, și veți găsi ținutul unde se afla odinioară Ephrem, oraș din care nu mai există astăzi nicio urmă.

3. Seara fiind deci aproape, când Eu am arătat scopul călătoriei noastre – și părăsisem deja drumul spre Ierihon, pentru a ne îndrepta către sud –, am ajuns acolo cu puțin timp înainte de căderea nopții.

4. Ephrem era un oraș sărac, în care călătorii nu se opreau niciodată. Nu se afla acolo niciun han pentru a poposi pe timpul nopții, ci numai ici-colo niște căsuțe mici și sărăcăcioase, care nu meritau deloc numele de oraș. Locuitorii duceau un trai sărăcăcios

din creșterea vitelor și din vânzarea diverselor obiecte pe care le tăiau în lemnul dur și în rocile de la Marea Moartă. Această așezare fusese odinioară un fel de fortăreață împotriva atacurilor popoarelor nomade, și mai exista încă, pe un loc mai înalt, un fel de cetate care, deși aflată în ruine, oferea încă adăpost împotriva vântului și a intemperiilor.

5. Ne-am instalat foarte comod pentru noapte în această ruină. Era destul loc pentru toți acolo, și Petru a spus că dacă Eu aș fi folosit măcar puțin puterea Mea, cum făcusem de atâtea ori, pentru a repara cât de cât acel vechi edificiu, nu ar fi fost deloc neplăcut să petrecem chiar întreaga iarnă între acele ziduri încă foarte solide. Eu i-am spus atât lui, cât și celorlalți, că aș fi făcut-o fără îndoială, dar că, spre binele locuitorilor, era necesar să fiu prudent și să nu Mă trădez, pentru ca sufletele lor să nu sufere; căci erau oameni foarte simpli, și ne-ar fi arătat atâta venerație, încât nu ne-ar fi convenit deloc. Tocmai de aceea era necesar să facem astfel încât totul să aibă o aparență destul de naturală.

6. Ceilalți m-au întrebat atunci de ce Eu nu am venit direct într-acolo, în loc să urmez atâta vreme drumul spre Ierihon, ceea ce ne făcuse să ocolim mult.

7. Eu le-am explicat că făcusem aceasta din cauza iudeilor, căci voiam să ne piardă urma, și astfel în mod sigur ei nu M-ar fi căutat acolo, ci în cealaltă parte a Iordanului sau în vale. Astfel că acolo, foarte aproape de Ierusalim, dar într-un loc pustiu, eram cel mai în siguranță.

Capitolul 45

Discuții cu bătrânul orașului Ephrem

1. Ne-am petrecut așadar foarte bine noaptea între acele ruine. A doua zi de dimineață, le-am dat câtorva ucenici sarcina să meargă în orașel să cumpere hrană și să negocieze cu locuitorii pentru a ni se permite să rămânem în acel loc.

2. Astfel că bătrânul orașului a sosit curând împreună cu câțiva dintre oamenii săi, curioși să cunoască personajele neobișnuite care cereau permisiunea de a

locui într-o casă care până în acea zi nu servise drept adăpost decât pentru păsări și tot felul de animale. Noi l-am primit cu multă prietenie, și când Eu i-am fost arătat drept conducător al acelu grup, el M-a întrebat dacă nu cumva eram fugari sau proscrisi care se gândeau să se ascundă în acel ținut izolat. Eu l-am liniștit în legătură cu acest subiect și l-am convins că eram evrei ca și el, dar că, pentru a-L sluji pe Dumnezeu așa cum se cuvenea, voiam să petrecem iarna în contemplație.

3. La început părea puțin nehotărât și chiar foarte tentat să ne alunge pur și simplu. Tocmai atunci, unul dintre ucenicii Mei a ieșit dintre rânduri și a înaintat spre el, salutându-l ca pe un vechi prieten, cu care învățase la Templul din Ierusalim. Recunoscându-l, omul și-a modificat cu totul atitudinea, și, aflând atunci că Eu eram faimosul Mântuitor din Nazaret, despre care, fără să-L fi văzut vreodată, auzise totuși o mulțime de fapte deosebite, și-a cerut de mai multe ori scuze pentru neîncrederea sa și ne-a permis cu mare bunăvoință să ocupăm acel loc după cum doream. Mai mult decât atât, ne-a rugat să trecem și pragul casei sale.

4. Eu i-am răspuns: „Prietene, casa ta este foarte primitoare, e-adevărat, dar ar fi prea mică pentru grupul nostru, și întrucât ne vom instala în curând aici ca acasă, am prefera să rămânem în acest loc. Totuși, să nu Mă dai în vileag înainte de vreme în fața servitorilor tăi și a locuitorilor orașului, pentru ca zbirii Templului și iudeii care-Mi sunt ostili să ne lase în pace, atât pe voi, cât și pe noi!“

5. El Mi-a promis aceasta, asigurându-Mă că nu va spune nimănui cine se adăpostea între acei pereți și că nu va răspunde întrebărilor curioșilor. Această veche fortăreață aparținea comunității, și, în calitate de conducător al ei, el avea dreptul să dispună de ea fără să dea socoteală nimănui despre oamenii cărora le-o încredința.

6. Eu i-am spus că ai Mei vor reface zidurile, și deci fapta sa va fi pe deplin justificată în fața comunității, căci orașul urma astfel să intre în posesia unui frumos edificiu, fără să-l coste nimic.

7. Conducătorul orașului s-a bucurat foarte tare și a întrebat imediat dacă aveam nevoie de ceva materiale, căci ni le-ar fi putut procura.

8. Eu i-am răspuns să nu se îngrijească de nimic, căci noi vom face totul singuri.

9. El a mai întrebat dacă putea să revină să ne vadă, și se-nțelege de la sine că i-am permis aceasta cu dragă inimă.

10. După ce conducătorul orașului a plecat însoțit de prietenul său, căruia mai voia să-i pună încă multe întrebări despre Mine, Eu am început să împart sarcinile.

Se-nțelege cu ușurință că, Eu fiind un tâmplar priceput, nu Mi-a fost deloc greu să transform în scurt timp acea casă într-o locuință simplă, dar foarte confortabilă, după criteriile epocii. Aceasta ne-a luat totuși câteva zile; căci, așa cum a-ți remarcat, nu trebuia să se petreacă nimic prea bătător la ochi. Este adevărat că, în condiții obișnuite, chiar și lucrătorilor celor mai zeloși le-ar fi luat mai multe săptămâni să îndeplinească această muncă.

Capitolul 46

Aluzia Domnului nostru Iisus Cristos cu privire la motivul morții Sale

1. După ce încăperile au fost aranjate convenabil și repartizate, și fiecare și-a ales ocupația casnică preferată, Petru Mi-a spus: „Doamne, ce plăcut e acest loc și câtă pace este sub acest acoperiș! O, să ai o casă a ta, în care să trăiești fără grijă, este așa de bine! De ce nu ai făcut Tu aceasta mai devreme? Nu Te-ai preocupat niciodată până acum să ai un loc al Tău, unde să Te odihnești, și iată că în sfârșit Ți-ai ales unul. N-am putea să locuim mereu aici și să plecăm doar din când în când la iudeii din afară pentru a le da învățături? Ar fi mult mai bine să rămânem aici de-acum înainte; căci, cu puține excepții, oamenii din afară nu sunt cu adevărat demni să asiste la faptele Tale și să-Ți audă vocea!“

2. Eu i-am spus: „Dragă frate, pentru Fiul Omului aceste locuri nu sunt făcute să dureze; El nu are nevoie de ele decât pentru a Se întări, spre a pune ultima piatră la lucrarea Sa! Atâta timp cât lucrăm și propovăduim în afară, eram îndboldit de Spirit, căruia i se supune acest trup – dar acum este necesar să fie pusă ultima piatră, fără ca Spiritul să intervină, căci sufletul este necesar să hotărască singur, din iubire.“

3. Vezi tu, nicio inimă omenească nu va ști vreodată ce se petrece acum în sufletul Meu; căci acum Fiul Omului este necesar să crească pentru a deveni Fiul Domnului!

Tocmai de aceea, El este necesar să renunțe la întreaga Sa putere, iar voi, cei care M-ați înconjurat aici, veți cunoaște atunci ceea ce dorește Tatăl!“

4. Petru M-a întrebat: „Dar, Doamne, nu ești Tu însuși Tatăl? Cum poți Tu să renunți la puterea Ta?“

5. Eu i-am răspuns: „Cel mai mare războinic și erou este acela care înfruntă dușmanul chiar și fără arme și care nu se teme de moarte, știind că mai sigur îl va învinge pe adversarul său disprețuind moartea. De aceea Eu depun toate armele puterii Mele și merg către adversar înarmat doar cu Cuvântul Meu (Învățătura Mea), cu blândețea și iubirea Mea,

pentru ca să depună și el armele vicleniei și ale răutății și să vină către Mine plin de căință, ca Fiu Rătăcitor.

6. Tu nu înțelegi încă aceste aspecte! De aceea ține bine minte tot ce vei vedea de-acum înainte.“

7. Foarte grav, Petru a plecat să se întâlnească cu frații săi și le-a împărțit cuvintele Mele, dar nici ei nu le-au înțeles și au crezut că era o nouă ciudățenie din partea Mea, așa cum se mai petrecuse o dată la Capernaum. Totuși ei nu au pus întrebări, ci au căutat să înțeleagă sensul cuvintelor Mele.

8. Într-una din zile – noi locuim deja de vreo opt zile în fortăreața noastră – conducătorul orașului

a revenit să Mă vadă și Mi-a spus: „Învățătorule, am aflat de la un locuitor din Ephrem despre ultima Ta mare faptă, dar și că întregul Templu este foarte supărat pe Tine din acest motiv și se străduiește în prezent să facă cumva ca această înviere să pară doar o șarlatanie.

9. L-au chemat chiar pe Lazăr în fața Sinedriului, ca să se purifice renegându-te pe Tine. Dar Lazăr nu a venit și le-a spus că puteau să afle și la el acasă ceea ce voiau să afle de la el. Însă preoții au declarat casa lui ca fiind impură și refuză să meargă acolo – dar aceasta desigur din cauza fricii, căci se pare că Lazăr este protejat într-un mod miraculos.

10. Este adevărat că Tu știi toate acestea de multă vreme. Totuși eu mă tem să nu fii trădat cumva, fiind atât de aproape de Ierusalim, și să nu încerce aceștia să vină să Te caute aici.“

11. Eu i-am spus: „Dragă prietene și conducător al acestui oraș, nu te teme de nimic; căci atâta timp cât Eu Însuși nu Mă predau, toată răutatea Templului nu are nicio putere asupra Mea, și nimeni nu va putea să Mă prindă. Voi rămâne aici la fel de neobservat ca și până acum. Și dacă locuitorii acestui oraș nu Mă doresc și nu caută să Mă cunoască, este așa numai pentru că Eu Însuși vreau aceasta! Prin urmare nu te neliniști: tu ești singurul de-aici care vrea să vorbească cu Mine și cu ai Mei, și tocmai de aceea nu ți-am închis ușa acestei case. Dar nimeni altcineva nu va trece acest prag la fel de ușor, dacă Spiritul nu-l va conduce către Mine.“

12. Pe deplin liniștit de cuvintele Mele, conducătorul orașului a spus: „Doamne, eu știu că Tu ești mai mult decât un profet obișnuit sau vreun alt uns al lui Dumnezeu; căci numai Acela în care se află puterea lui Dumnezeu Însuși poate îndeplini lucrări ca ale Tale! Eu încuviințez așadar pe deplin faptele și Voința Ta. Tu știi mai bine decât oricine de ce ai prevăzut să se petreacă în acest mod, și nu altfel! Dar Te rog, inițiază-Mă pe deplin în Învățatura Ta, pe care nu o cunosc decât în parte.“

13. Atunci Eu l-am trimis la ucenicii Mei, care l-au învățat totul în perioada care a urmat.

Capitolul 47 Faptele Domnului nostru Iisus Cristos și ale ucenicilor Săi la Ephrem

1. Vă întrebați fără îndoială ce făceam noi toată ziua în acest refugiu rupt de lume; căci nu se poate ca toate acestea să se fi petrecut fără niciun folos pentru uceniciei Mei.

2. Și este adevărat, căci, deși această perioadă de retragere a servit în principal la a-l pregăti pe Omul Pământesc care eram Eu în vederea evenimentelor dificile ce urmau să vină și a-l face apt să devină Cristosul cel etern și fără de

schimbare, această perioadă era necesar să-i pregătească de asemenea și pe ucenicii Mei, și mai ales pe apostoli, pentru misiunea lor viitoare de a-i învăța pe toți oamenii. Ceea ce se petrecea în Mine a rămas ascuns ochilor tuturor, dar se poate dezvălui aici în detaliu modul în care ucenicii Mei au crescut lăuntric, lucrând fiecare cu sine însuși și ajutându-se unii pe alții, pentru ca toți cei care vor cu adevărat să lucreze la desăvârșirea lor interioară să găsească aici o linie directoare spre a atinge renașterea spirituală.

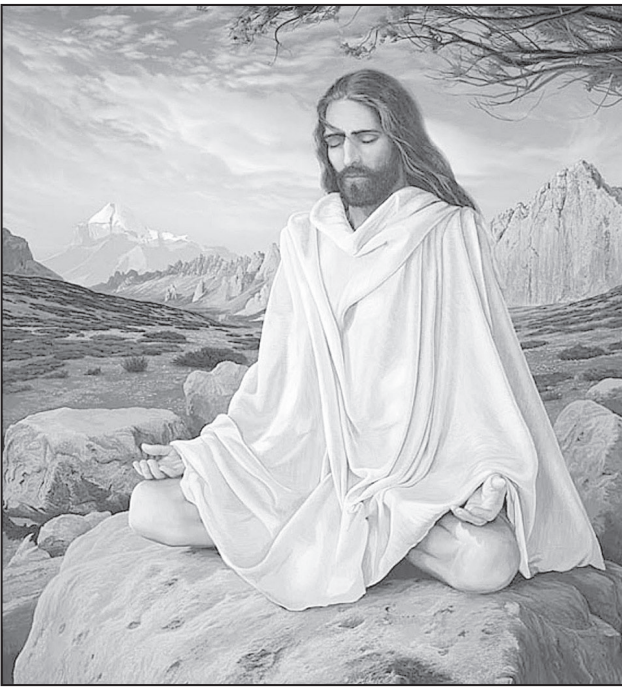
3. Ascultați așadar în ce consta activitatea noastră interioară și exterioară.

4. Activitatea exterioară va fi repede explicată. Ea consta pur și simplu dintr-o organizare precisă a sarcinilor casnice, pe care fiecare le realiza bucuros, din dragoste pentru frații săi, și care nu luau de altfel mult timp, date fiind puținele nevoi ale grupului nostru. Esențial era ca fiecare să se facă util de fiecare dată când observa că putea face altcuiva vreun serviciu; căci o asemenea atenție este deja un semn de iubire activă față de aproapele, în timp ce leneșul în spirit nu își dă seama de micile servicii pe care le-ar putea face din prietenie.

5. În această perioadă, Eu nu am ajutat deloc la treburile exterioare, de exemplu pentru pregătirea hranei oamenilor, pe de-o parte pentru a nu lăsa să se instaleze lenea, și pe de altă parte pentru ca ucenicii Mei să învețe să nu se bazeze prea mult pe forțele supranaturale. Totuși, nu este nevoie să subliniez că nu ne lipsea nimic.

6. Esențială era hrana spirituală! Cum ne-o procuram? Mai întâi prin păstrarea unei păci interioare pe care nu o lăsam să ne fie tulburată de niciun fel de mânie sau iritare inutilă; apoi prin exersarea unei voințe capabile să învingă orice pasiune și opoziție. Doar acela care a triumfat asupra lui însuși poate să triumfe și asupra celorlalți!

7. În plus, ne exersam viziunea spirituală interioară, pe care urmăream să o deschidem din ce în ce mai mult. Și nu o deschideam Eu pentru ucenicii Mei: dimpotrivă, era necesar să fie ei înșiși capabili să-și conducă viziunea

spirituală asupra obiectivelor pe care doreau să le cunoască. Totuși, această capacitate cere o foarte mare purificare a sufletului; căci sufletul, fiind în mod natural îndreptat către cele pământești, nu poate contempla singur aspectele spirituale, decât din momentul în care este el însuși deja mult spiritualizat, sau, mai exact, din momentul în care Spiritul care locuiește în el a devenit destul de puternic pentru a-i aduce sufletului, care constituie învelișul său, suficiente noțiuni spirituale, pe care să le lumineze îndeajuns prin lumina sa, astfel încât și sufletul să poată vedea, recunoaște și înțelege imaginile spirituale. Atâta timp cât sufletul nu poate concepe decât lucrurile pur materiale și exterioare, prin mecanismele artificiale ale trupului, el este încă orb din punct de vedere spiritual. Începând din momentul în care învață să vadă dincolo de învelișul exterior al trupurilor și obiectelor, el dobândește viziunea spirituală.

8. Microscopul lumii actuale nu dau decât o imagine, e adevărat exactă și precisă în cele mai mici detalii, a învelișurilor exterioare, dar fără nicio informație despre viața pur spirituală a tot ce există. Această cunoaștere (spirituală) nu este posibilă decât pentru sufletele care au învățat să vadă, și în niciun caz pentru instrumentele savanților, oricât de perfecționate ar fi ele.

9. Dar, odată ce sufletul devine capabil să cunoască viața în profunzime, el percepe tot atât de natural și cu aceeași ușurință întregul edificiu subtil al învelișurilor exterioare ale acestei vieți profunde.

10. Era necesar deci ca ucenicii Mei, care urmau să devină stăpâni și învățători ai vieții, să învețe totul pentru ziua în care Eu nu aş mai fi fost printre ei, și tocmai de aceea era necesar ca ei să asimileze perfect toate aceste aptitudini.

11. Mi se va pune fără îndoială întrebarea: nu învățaseră ai Mei deja toate acestea, era oare necesar ca ei să aștepte această retragere în pustiu pentru a atinge stăpânirea de sine?

12. Este necesar să repet acum că ucenicii Mei se aflaseră până atunci tot timpul sub un fel de constrângere pe care le-o impunea prezența Mea, și în plus mai suportau și faptul că erau fără încetare observați de mulțimea numeroasă care ne urma. Și oricine știe că este mai ușor să te păzești de rău atunci când te știi observat – fie că aceasta se petrece dintr-un fel de pudoare față de străini sau din dorința ambițioasă de a trece drept bun – decât atunci când te simți perfect liber de orice constrângere.

13. Acum era așadar un moment favorabil spre a-i pune la încercare; căci, în primul rând, Eu Îmi petreceam aproape întreaga zi retras pentru a Mă pregăti, și apoi, ai Mei erau acum complet liberi de privirile mulțimilor admirative, care credeau adesea că ucenicii Mei trebuiau să fie cel puțin egalii Învățătorului lor, și vor sfârși poate chiar prin a-L depăși, așa cum se petrece adeseori.

14. Locuitorilor din Ephrem nu le păsa, ca să spun așa, de noi, ci își vedeau liniștiți de treburile lor, luându-ne drept o nouă sectă evreiască, căci din acestea apăreau destule în acele vremuri. Ei credeau că eram ucenicii lui Ioan, poposiți acolo pentru a ne pregăti în vederea iminentei veniri a Împărăției lui Dumnezeu. Cum de altfel știau și vedeau ei înșiși că noi reparam vechea fortăreață, ne luau drept niște excentrici, pe care era mai bine să nu-i frecventeze, dacă nu voiau să se contamineză de ciudățenia lor.

15. Astfel că acest loc era într-adevăr cel mai potrivit pentru elevarea lăuntrică; căci cei care Mă urmaseră până acolo eliminaseră de multă vreme din ființa lor iubirea pentru lumea exterioară, și nu mai era necesar să fie încercați în această privință. Pe aceia care mai aveau încă de învățat aceasta, nu-i luasem cu noi.

16. S-au petrecut totuși în acest loc diverse evenimente, care este important să fie relatate, pentru ca fiecare să învețe cum este necesar să se realizeze inițierea, precum și faptul că evenimente aparent nesemnificative pot avea un impact foarte puternic în ceea ce privește purificarea sufletului și întărirea voinței. Aceste evenimente sunt relatate aici pentru a se ști ce-a înțeles Ioan prin cuvintele: „El a rămas acolo împreună cu ucenicii Săi.“ (Ioan 11, 54)

Capitolul 48 Starea sufletească a ucenicilor

1. Într-o zi, când ucenicii Mei (și anume, apostolii) erau plecați în drumeție pe munte – Eu Însuși le poruncisem aceasta, pentru ca, chiar și în absența Mea, simțurile lor să se deschidă către ceea ce-i înconjoară –, au fost surprinși de o furtună violentă în timp ce se găseau într-un defileu, în mijlocul unor stânci înalte. Iarna în Palestina se manifestă prin ploii puternice, însă mai puțin devastatoare decât în Europa. Totuși, apele se adună foarte repede și, în munții arși de soarele verii, se formează în scurt timp viituri uriașe, care pot deveni periculoase pentru călători, deoarece masa de apă se revarsă deodată, cu o mare violență, și pământul stâncos

nu o poate absorbi, ci o acumulează doar ca într-un rezervor. Tocmai de aceea este periculos să te aventurezi în aceste trecători în anotimpul în care se produc aceste averse neașteptate, pentru că imprudentul surprins de furtună nu se poate salva.

2. Astfel că ucenicii Mei, surprinși de o furtună în mijlocul unui lung defileu, au fost rapid înconjurați de torente asurzitoare, care-i împiedicau să înainteze, dar și să dea înapoi.

3. Aceasta era o bună ocazie pentru ca ei să-și arate forța credinței, și ea s-a menținut atâta timp cât apa s-a mulțumit să lovească doar baza stâncilor pe care ei se refugiaseră. Dar când apa a urcat pe stânci și a început să le acopere, credința lor a început să scadă, iar ei au început să se teamă din ce în ce mai tare că vor avea parte de o moarte penibilă. Desigur că sufletele lor Îl chemau în ajutor pe Dumnezeu, dar ei Îl chemau pe Iehova, pe Tatăl, și nu pe Acela care știa totuși că se încarnase în Mine, astfel că lamentările și strigătele lor au fost fără ecou.

4. Deja se țineau cu toții de mâini pentru a-și reuni forțele împotriva asaltului apelor și pentru a-și sprijini mai bine picioarele pe acea suprafață îngustă, când chiar și stâncile au început să se miște sub presiunea apei, făcând ca pericolul să devină extrem.

5. Atunci, cu inima cuprinsă de teamă, Ioan a strigat cu voce tare: „Doamne și Învățătorule, Tu, care ai poruncit adesea elementelor naturii, salvează-ne!”

6. Și iată că imediat apa a încetat să se mai precipite, viind, și în scurt timp ai Mei se găseau din nou pe pământ solid, bineînțeles că foarte uzi, dar teferi și nevătămați!

7. În inima lor, ei Mi-au mulțumit din tot sufletul pentru că-i salvasem. Dar au început imediat să discute între ei, întrebându-se de ce prima lor chemare nu fusese auzită, de vreme ce Iehova și cu Mine eram una și aceeași persoană.

8. Atunci Ioan i-a întrebat pe frații săi dacă prima dată se gândiseră la Mine sau numai la Dumnezeu-Tatăl, ca la un Dumnezeu exterior Mie.

9. Plini de rușine, ei au recunoscut cu toții că, în disperarea lor, au făcut această diferență, și înțelegeau acum de ce strigaseră în van. Astfel că au venit fără întârziere la Mine ca să-Mi ceară iertare pentru această greșală.

10. Eu le-am răspuns: „Ce să vă iert Eu acum? Dacă Eu nu aș fi vrut ca astfel să vă fie pusă la încercare credința, aceste ape nu v-ar fi putut uda niciodată trupul. Pe viitor să credeți cu mai multă convingere că Acela care guvernează Universul se află cu adevărat în Mine, și

renunțați la aceste diferențe pe care iudaismul vostru îngust vi le mai dictează încă; căci nimeni nu poate veni la Tatăl dacă nu face aceasta prin Mine, Fiul!”

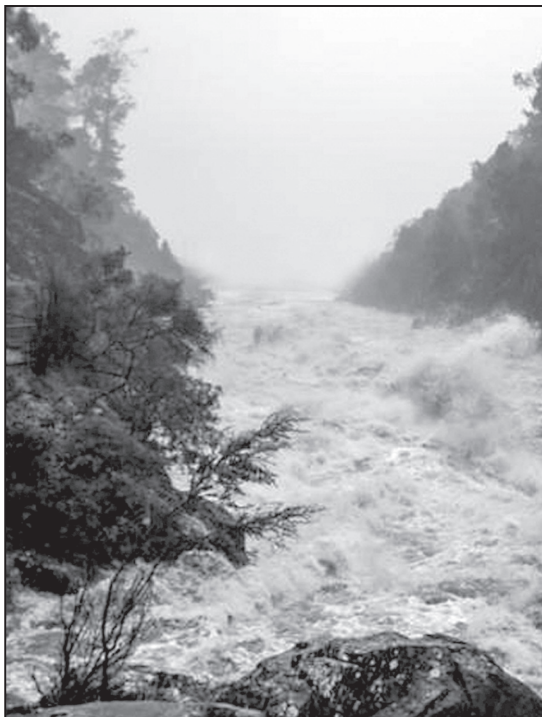
11. Aceste cuvinte i-au surprins din nou; pentru că în ultima perioadă le tot explicam care era diferența dintre Tată și Fiu, dar ei nu înțelegeau totuși că trupul Meu nu era încă transfigurat și că aparținea încă acestui pământ.

12. Abia după Învierea Mea au înțeles clar de ce le vorbeam așa, și nu altfel. De aceea ei discutau mult despre această chestiune, și era necesar ca ei să poată exprima liber toate concepțiile false care mai existau încă în lăuntru lor, ceea ce făceau mult mai bine când Eu nu Mă aflam printre ei.

13. Putem să ne imaginăm cu ușurință că ei au scos la iveală încă multe alte idei false din vechiul iudaism, inspirate de prejudecățile Templului, cu atât mai mult cu cât nu au mai asistat la niciun nou semn exterior miraculos al puterii Mele. De altfel, ei Îmi cunoșteau atât de bine puterea, după anii petrecuți alături de Mine, încât aceasta nu-i mai impresiona prea tare.

14. Știind acum cât de necesară este o astfel de retragere pentru purificarea sufletului, oricine va înțelege că era necesar ca ai Mei să rămână pentru aceasta departe de lume, căci ideile lor, chiar dacă nu le dăunau lor înșile, puteau fi periculoase pentru aceia care le-ar fi auzit. Dar în acest grup, fiecare îl corecta pe celălalt, și, în lipsă, Eu știam foarte bine în ce moment era indicat să reiau cuvântul. Era însă necesar ca nici cuvintele Mele, nici cele ale alor Mei să nu ajungă la urechi nepregătite, pentru ca nu cumva fructele încă necoapte să putrezească și să fie aruncate.

Capitolul 49 Îngrijorarea ucenicilor pentru Domnul nostru Iisus Cristos

1. Mulți vă veți mira poate că ucenicii Mei se mai puteau încă îndoii și mai puteau fi scindați interior, după atâtea învățături și dovezi ale Dumnezeirii Mele. Dar este necesar să atribuim aceasta slăbiciunii naturii umane, slăbiciune pe care lor le era mai dificil să o depășească decât vă este vouă astăzi, căci astăzi chiar și cei care au puțină credință pot să-Mi estimeze întreaga viață dintr-o singură privire, și primul punct esențial care le apare este victoria Mea asupra morții. Dar în acele timpuri, transformarea sufletelor ucenicilor Mei era posibilă doar prin propria Mea evoluție, și, în acest caz, evenimentul esențial care avea

să-Mi pecetluiască Învățătura nu putea fi decât ultima piatră a edificiului.

2. În plus, numai crucificarea și Învierea Mea puteau oferi cheia a ceea ce însemnau Fiul Omului și Fiul lui Dumnezeu. Astfel că, deoarece era important atunci ca ai Mei să fie aduși până acolo încât să fie capabili să acționeze și să gândească singuri, asemenea incidente exterioare cum a fost cel pe care tocmai l-am relatat constituiau un bun mijloc de a contribui la dobândirea acestei stări de conștiință interioare.

3. Iată ce s-a mai petrecut apoi: ucenicii Mei discutau aprins, întrebându-se despre motivul pentru care Eu, de câțva timp, începusem din nou să subliniez această diferență dintre Tată și Fiul în Mine, subiect pe care îl pomenisem deja atât de des. Erau cu toții de acord asupra faptului că Tatăl se afla în Mine și că ceea ce Eu desemnam ca fiind Fiul era trupul și sufletul Omului. Atunci unul dintre ceilalți douăzeci de adepți care Mă urmaseră și-a exprimat părerea că era totuși dificil de înțeles cum putea Spiritul lui Dumnezeu să se afle deopotrivă în Mine în calitate de om și să acționeze omenește – deci să fie ca să spunem așa prizonier – și în același timp să domnească și asupra universului întreg; el se întreba dacă Eu cunoșteam cu adevărat modul cum funcționa universul, sau dacă Spiritul se retrăgea din Mine pentru ca Eu să pot fi doar un om; în plus, ce se petrecea cu trupul Meu în timpul somnului: Spiritul lui Dumnezeu mai rămânea în el sau nu?

4. Această întrebare i-a uimit pe ceilalți într-o oarecare măsură, considerând că trebuie să ai o viziune destul de îngustă ca să gândești așa. Dar și-au dat curând seama că nici ei nu vedeau atât de clar precum crezuseră. În special întrebarea despre ceea ce se petrecea cu Mine în timpul somnului îi pusese pe toți pe gânduri.

5. Andrei a spus că era foarte posibil ca Eu să fiu atunci doar uman; de fapt, în timpul furtunii de pe lacul Ghenizaretului, puterea Mea dumnezeiască nu acționase doar după ce M-am trezit? Dacă Eu nu aș fi fost trezit atunci din somn, poate că am fi avut cu toții parte de o moarte a trupului neașteptată!

6. A urmat apoi o lungă discuție din care a reieșit în final că, în timpul somnului Meu, și acest fapt era necesar să fie acceptat ca atare, trupul meu era la fel de neajutorat ca și al oricărui om; așadar ucenicii aveau datoria să vegheze asupra Mea, căci cine știe dacă, după atâtea tentative eșuate, numeroșii iudei care Îmi erau ostili, nu vor încerca să Mă surprindă în plină noapte pentru a Mă ucide! Dar niciunul nu s-a gândit să-Mi pună Mie pur și simplu această întrebare; căci, în grija lor plină de afecțiune, ei credeau că vigilența lor ar fi o protecție semnificativă, și apoi nu era vorba decât de orele de somn. Cât despre a Mă proteja în timpul zilei, ei știau foarte bine, având dovezi destul de clare, că aceasta nu era necesar.

7. Totuși, Eu i-am lăsat pe ucenicii Mei să facă după cum credeau și nici măcar nu am părut să observ că de atunci înainte, în fiecare noapte, câte unul din ei făcea de pază în acea casă izolată.

8. La câteva zile după această discuție, într-o seară când eram foarte obosit, M-am retras mai devreme decât de obicei după cină, iar ai Mei au rămas împreună. Încăperea care Îmi servea drept cameră de culcare în acea mare fortăreață se afla la un capăt al clădirii, și prin urmare era necesar să fie traversate mai multe săli pentru a se ajunge acolo. Iar ai Mei se aflau într-o sală situată în centrul casei.

9. Deodată, pe când se aflau în toiul discuției, s-a declanșat un incendiu violent în încăperile goale prin care se ajungea în camera Mea. Ucenicii au alergat înspăimântați și au văzut că încăperile goale erau în întregime în flăcări, astfel încât era imposibil să se ajungă până la Mine, sau să se treacă dinspre camera Mea spre ei. Au început să alerge în toate direcțiile, căutând să stingă incendiul – dar în zadar: flăcările continuau să devoreze totul, și, după cum gândeau ei, ajunseseră deja la camera Mea de multă vreme.

10. În disperarea lor, unii dintre ei au încercat să traverseze flăcările, dar și aceasta s-a soldat cu un eșec: podeaua încăperilor s-a prăbușit, împiedicând trecerea! Alții spuneau că fumul gros, greu de suportat pentru toți, cu siguranță că Mă sufocase deja în timp ce dormeam. Totuși, în ciuda pericolului din ce în ce mai mare, niciunul nu voia să renunțe și să plece din sala cea mare fără să îi fie clară soarta Mea.

11. Atunci, pentru a pune capăt angoasei și zburcării lor, Eu am făcut în așa fel încât flăcările să se stingă puțin câte puțin, și, după câțva timp, s-a făcut din nou liniște deplină. Plini de îngrijorare, ucenicii au pășit peste bănele groase fumegânde și au alergat spre camera Mea, pe care au găsit-o intactă și pe Mine dormind liniștit în așternutul Meu. Această priveliște i-a lăsat aproape fără grai, și niciunul n-a îndrăznit să-Mi tulbure somnul aparent.

12. Atunci Eu M-am trezit și imediat M-au asaltat cu întrebări: știam oare ce se petrecuse?

13. Eu i-am privit, cu o mină gravă, și le-am spus: „Voi știți bine Cine se află în Mine și știți de asemenea că pentru Acela nimic nu poate să rămână ascuns! Iar ceea ce știe Tatăl, El îi spune și Fiului!

14. Flăcările care v-au atins nu puteau face împotriva Mea mai mult decât toate persecuțiile iudeilor care Mă

urăsc, și numai în ziua în care prin Voința Mea le voi da acest trup, răutatea lor va putea pune stăpânire pe el.

15. Dar voi nu știți că Spiritul veghează chiar și atunci când trupul este adormit și că el are cea mai mare grijă de locuința sa?

16. Cum puteți fi atât de nesăbuiți încât să credeți că o lucrare dumnezeiască, așa cum este acest trup al Meu, ar putea avea nevoie de protecția oamenilor?! Lucrările făcute de mâna maestrului pot ele să-l protejeze pe maestru, și creatura care a primit totul de la Creator poate ea să-L apere pe Însuși Creatorul ei de un rău pe care l-a permis chiar El?

17. Vedeți acum absurditatea acțiunii voastre – chiar dacă făcute din iubire? Încetați așadar cu ideea voastră de a Mă proteja, căci Cel care se află în Mine cunoaște totul, și nimeni nu rezistă puterii Sale!

18. Mergeți acum și nu fiți triști din cauza acestei muștrări, care nu ar trebui deloc să vă mâhnească, ci urmăriți să înțelegeți din ce în ce mai bine Cine este cu adevărat Domnul, indiferent dacă trupul Său doarme sau veghează, în funcție de moment!“

19. Ucenicii au vrut atunci să plece, dar dacă înainte, în îngrijorarea lor pentru Mine, putuseră trece peste gaura neagră făcută de foc, acum aceasta era destul de dificil. Atunci Eu i-am chemat din nou lângă Mine, și în câteva clipe încăperile au redevenit intacte ca înainte de incendiu, astfel încât ucenicii au putut ajunge fără nicio greutate în sala cea mare, și fiecare s-a retras imediat pentru noaptea, adâncit în gândurile sale.

Capitolul 50 Despre renașterea sufletului

1. A doua zi, Simon Petru a venit la Mine și Mi-a spus: „Doamne și Învățătorule, înțelegem cu toții foarte clar acum că am păcătuit, căci este foarte sigur că Dumnezeu nu va avea niciodată nevoie nici de ajutorul, nici de grija oamenilor; totuși, noi nu înțelegem încă foarte clar din ce motiv, în anumite momente, trupul Tău este într-un fel independent de Spiritul care se află în Tine, astfel că, după propriile Tale cuvinte, ar părea că Tu ești când Spiritul etern al lui Dumnezeu Însuși, când un om încarnat, perfect autonom, pe care Spiritul Dumnezeiesc îl impregnează numai în anumite momente! Părerile noastre sfârșesc mereu prin a fi mai mult sau mai puțin în dezacord asupra acestui subiect, fapt pe care fără îndoială că ni-l vei ierta, pentru că Îți suntem credincioși și credem cu putere în Tine, deși nu înțelegem încă foarte bine natura Ta profundă. Ce este așadar adevărat din toate acestea?“

2. Eu i-am spus: „Dragul Meu Petru, dacă există încă atâtea aspecte pe care voi nu le înțelegeți, frații tăi și cu tine, aceasta este pentru că Spiritul din voi nu a atins încă nivelul la care ar fi posibil ca voi să înțelegeți acest fenomen totuși foarte simplu în sine și pe care Eu vi l-am explicat deja de multe ori. Dar de aceea vă aflați aici, pentru a căuta în voi ceea ce nu înțelegeți încă limpede despre ființa Mea.

3. La ce bun să căutați într-una să aflați ce diferență este între Fiul Omului și Fiul lui Dumnezeu, dacă nu sunteți capabili să recunoașteți și să simțiți în voi înșivă diferența dintre omul spiritual și omul material?

4. Numai renașterea voastră completă în Spirit, cât timp vă aflați încă în această lume, va rezolva această problemă pe deplin, și pentru a ajunge acolo ați luat deja cu toții cele mai bune măsuri posibile. Capătul nu este deci prea departe de voi, dar încă nu l-ați atins.

6. În primul rând, cum vă resimțiți gândurile și percepțiile? Sunt ele pentru voi ceva exterior, sau sunt ceva interior, altfel spus: atunci când vi se pune o întrebare, puteți să răspundeți la ea doar pentru că Învățătorul vostru v-a arătat răspunsul, sau Sinele vostru interior este cel care răspunde, trăgând propriile sale concluzii?

7. Îmi veți spune: «Se pot petrece ambele situații.» Dar dacă omul nu ar fi decât o mașină, chiar și înzestrată cu un suflet conștient de el însuși, el nu ar putea să gândească decât spre exterior, acumulând cunoștințe prin impresii mentale, dobândite sub formă de instructaj, ca în cazul dresării unui animal. Însă pentru a trage singur concluziile, sufletul întrebă un Principiu Viu din interiorul omului, și acest principiu ce răspunde la întrebările puse este Spiritul, care trăiește în suflet și care prin urmare este desăvârșit, după cum v-am spus adeseori. În acest mod poate avea loc, chiar înăuntrul omului, un veritabil joc de întrebări și răspunsuri.

8. Mi se va spune fără îndoială: «Da, dar dacă Spiritul este desăvârșit, de ce face el adesea raționamente atât de absurde? Spiritul nu dă întotdeauna răspunsurile corecte?»

9. Bineînțeles că așa face; dar, cum el reprezintă înainte de toate, în om, principiul vieții sufletului, acesta, fiind conștient de el însuși, poate și el să acționeze după natura sa, ca și în cazul imaginii reflectate într-o oglindă. Așa cum nu ar putea exista o reflexie într-o oglindă fără prezența unui obiect perfect identic, la fel, sufletul nu poate emite liber propriile sale judecăți decât dacă Spiritul i le trimite, ca o reflexie. Iar atâta vreme cât sufletul și Spiritul nu caută să se contopească unul în celălalt, pentru a deveni una, rezultă din ele ceva asemănător unei imagini inversate în oglindă: deși este autentică, ea reprezintă exact opusul obiectului.

10. Când într-un om Spiritul a înflorit suficient pentru ca sufletul să nu-i mai trimită reflexii pământești deformate*, acel om a atins Renașterea Spirituală, și el se află în adevărul perfect. Bineînțeles că nu este ușor să treci de aceste limite, pentru că sufletul, predispus către lucrurile din această lume prin trupul său material pământesc, înclină mai mult către aceasta decât spre un Spirit care nu se lasă perceput decât foarte slab și ale cărui acțiuni el le consideră ca fiind ale sale, dacă nu este învățat să facă diferența.

11. A învinge aceste limite este sarcina Mea, a voastră și a tuturor acelor care Mă urmează, și, pentru a găsi calea care vă conduce la aceasta, este necesar să faceți ca Spiritul Dumnezeiesc ce este în voi să vă vorbească. El singur este adevăratul vostru învățător, pentru că este unit cu Spiritul Universal al lui Dumnezeu, și este imaginea Sa în miniatură, motiv pentru care orice adevăr vine numai de la El.

12. Odată ce sufletul se supune în întregime naturii sale profunde și se dezbracă astfel de orice dorință pământească, aspirând doar spre aspectele spirituale, și, în calitate de suflet conștient de el însuși, se unește cu Spiritul său, omul desăvârșit atinge un nivel pe care înțelepții indieni îl numesc «Nirvana», deci o stare în care orice voință egotică, ce reprezintă condiția pentru apariția înclinațiilor terestre carnale, este anihilată și care implică transcenderea vieții carnale, adică a existenței materiale. Această stare este posibilă și chiar este necesar să fie atinsă în viața materială, pentru ca în inima omului să poată intra perfectă pace.

13. Luați aminte că voi sunteți cu toții foarte aproape de această renaștere, în ființa voastră, a sufletului. Dar va mai fi în lumea de dincolo, în Împărăția Mea, care este aceeași împărăție cu Împărăția Tatălui Ceresc (Dumnezeu), după ce Eu Mă voi înălța, o altă renaștere: aceea va fi renașterea Spiritului celui Dumnezeiesc, care va consta din uniunea sa indisolubilă cu Spiritul cel Veșnic al lui Dumnezeu. Atunci, copiii cei aleși ai lui Dumnezeu vor trăi acolo în cea mai mare și neîncetată stare de beatitudine, în casa Tatălui (Dumnezeu), și vor cunoaște o mulțime de bucurii și fericiri pe care nicio

inimă umană nu și le-ar putea imagina și nu le-ar putea bănuși – căci este cu neputință să vă puteți face dinainte chiar și cea mai mică idee despre toate aceste preafeceri, care sunt în întregime spirituale, dumnezeiești.

14. De asemenea, străduiți-vă înainte de toate să-i permiteți sufletului vostru să renască, pentru ca el să învețe să nu mai privească decât prin ochii Spiritului, și astfel să se cunoască din ce în ce mai bine și să știe de unde vine!

15. Și, în calitate de om, și Eu, la fel ca și voi, este necesar să parcurg toate aceste etape – căci Eu sunt Cel care deschide drumul unei omeniri care, în pofida faptului că a avut parte de atâția trimiși, a căzut fără încetare în noi greșeli. Astfel vă veți da seama în cele din urmă că, pentru a vă face să înțelegeți și să deveniți conștienți de această ascensiune către desăvârșire, Eu nu pot să vă spun anumite aspecte decât pe măsură ce ele se petrec!“

Capitolul 51 Sfaturi pline de înțelepciune pentru trezirea sufletului

1. Petru a răspuns: „Ah, Doamne, înțeleg acum foarte bine și chiar realizez tot mai mult că natura Ta umană este foarte asemănătoare cu a noastră și că diferența constă doar în revelarea Spiritului Dumnezeiesc cel Veșnic ce există în noi. Tocmai de aceea toate eforturile noastre vor urmări atingerea țelurilor pe care Tu ni le arăți. Totuși, ne dăm seama că această renaștere în gloria dumnezeiască a sufletelor noastre ne provoacă încă multe greutăți. Suntem pe calea cea bună, fără îndoială, dar când rămânem singuri revenim mereu la anumite greșeli, care ne conduc la prostiile pe care le săvârșim (pe care Tu ai văzut de mai multe ori că le-am făcut). De aceea, Te întrebăm cum am putea să evităm aceasta?“

2. Eu am spus: „Mai întâi, făcând tot ceea ce vă stă în putință pentru ca credința voastră să devină suficient de puternică, chiar dacă nu Mă vedeți – căci fericitiți sunt aceia care cred fără să vadă! Și de asemenea eliberându-vă de orice teamă, pentru a-L iubi din toate puterile voastre doar pe Dumnezeu, pe care L-ați recunoscut în Mine!“

3. Eu știu că voi Mă iubiți mult; dar deocamdată această iubire se adresează mai mult persoanei Mele

* *Verkehrt*: acest cuvânt german desemnează tot ce este invers sau fals, în sens propriu (reflexie inversată, drum greșit), dar mai ales în sens figurat (nonsens, absurditate, chiar perversitate). (n.t.)

decât Spiritului Meu. Voi nu aveți încă acea dragoste de nezdruccinat, care nu cunoaște nici cea mai mică îndoială și nu șovăie în nicio situație, nici chiar în cele pe care voi nici nu vi le închipuiți încă. Pentru moment, credința voastră se bazează pe faptele Mele; și ea nu este o stâncă, ci este amestecată cu un pământ moale, pe care aversele suferinței îl pot încă duce cu ele.

4. Să nu credeți numai atunci când Eu sunt printre voi, ci să credeți în puterea Mea și să aveți deplină încredere în ea chiar și atunci când Eu nu sunt cu voi trupește! Priviți în sufletele voastre și dacă mai descoperiți acolo vreo impuritate ascunsă, aruncați-o departe de voi!

5. Atâta vreme cât mai există în voi proastă-dispoziție, mânie, nemulțumire și gânduri impure, aceasta arată că îndoiala trăiește încă în voi și împiedică credința cea vie să devină tot mai puternică. Toate aceste defecte îi sunt străine Spiritului, și de aceea el nu se poate revela în suflet atâta vreme cât sufletul nu le-a eliminat de bunăvoie.“

6. Petru a spus: „Da, Doamne, știm foarte bine acestea și ne străduim să urmăm cuvintele Tale; dar adeseori este foarte greu să te învingi pe tine însuși. Totuși, noi Te iubim din toată inima și cu toată puterea noastră!“

7. Eu i-am spus: „Să lăsăm aceasta deocamdată. Eu v-am adus la Ephrem pentru a vă permite să vă purificați și să căutați liber perfecțiunea interioară. Ați fi voi ucenicii Mei dacă Eu nu aș intenționa să vă duc atât de departe încât și voi să-L slujiți pe Tatăl așa cum Îl slujesc Eu în prezent?! Tatăl știe bine ce face și care sunt uneltele Sale alese! Ceea ce încă vă lipsește veți găsi; de aceea străduiți-vă să atingeți acest țel – și veți avea puterea să o faceți, dacă veți cere aceasta.“

8. Petru a spus: „Da, Doamne, noi știm că Tu ne dai mereu puterea de care avem nevoie atunci când Ți-o cerem; dar chiar aceasta este problema, că noi uităm adesea să Te rugăm, fiindcă ne credem deja destul de puternici pentru a învinge prin propriile noastre mijloace! Această senzație de forță ne umple de o mare siguranță, care însă se preschimbă adeseori într-o mare părere de rău, atunci când vreo situație ne arată cât de slabă este inima umană și cât putem să fim de nestatornici, în ciuda tuturor bunelor noastre intenții. Dar oare este necesar să încetăm complet să mai vrem să reușim ceva prin propriile noastre puteri?“

9. Eu am răspuns: „Acela care aspiră să se unească cu Dumnezeu este necesar înainte de toate să se străduiască să împlinească Voia Sa și să-și subordoneze propria voință Voinței Sale; căci Voința vie și activă a lui Dumnezeu în om este singura care nu va eșua niciodată. Dar dacă omul se încapățânează să vrea să realizeze ceva, fără să-l intereseze dacă fapta pe care o are în vedere corespunde și Voinței lui Dumnezeu, el nu va trebui să se mire dacă roadele acelei acțiuni nu vor fi în avantajul său.

10. Cât despre sentimentul de forță despre care tu vorbești, adesea el nu este altceva decât un fel de orgoliu spiritual al celui care, simțindu-se superior față de frații săi, vrea să realizeze ceva extraordinar pentru vana sa satisfacție personală sau din dorința de a fi admirat. Păziți-vă bine de o asemenea tendință; căci, după cum știți, credincioșii Mei este necesar să fie săraci cu duhul, tocmai pentru a putea primi totul de la Mine și a-L vedea cu adevărat pe Dumnezeu! Și cei care se cred bogăți în spirit sunt exact aceia care, crezându-se desăvârșiți, se laudă cu stăpânirea lor de sine și devin plini de acest orgoliu spiritual.“

11. Vedeți cum fariseii cred că-l servesc doar pe Dumnezeu cu balivernele lor și cu așa-zisa lor înțelepciune lipsită de sens, dar în realitate ei nu fac decât să se slujească pe ei înșiși și bunăstarea lor. Este într-adevăr imposibil să faci să intre în inimile lor cea mai mică lecție a Înțelepciunii Mele Dumnezeiești, căci sufletele lor sunt pline de vanitate; însă nu se poate dărui ceva decât acolo unde domnește cea mai mare sărăcie. Înțelegeți aceasta, tu și frații tăi?“

12. Petru, care, ca de obicei, era purtătorul de cuvânt al celorlalți, i-a privit pe cei ce erau prezenți și, văzându-i aprobând, a răspuns: „Da, Doamne, înțelegem foarte bine, căci Tu ne-ai dat adesea astfel de lecții în cuvinte asemănătoare. Totuși, mai este încă un aspect pe care noi am vrea să-l învățăm de la Tine.

13. Ai vorbit despre Renașterea în Spirit și despre Renașterea Sufletului. Această distincție ne-a uimit foarte tare, căci noi nu am căutat niciodată să facem aici o diferență – și ne gândeam că, odată ce Sufletul a fost absorbit complet în Spirit, nu mai există alt scop de atins. Dar dacă este altfel, vrei să ne explici aceasta mai clar?“

14. Eu am spus: „Vă voi spune ceea ce sunteți capabili să înțelegeți deocamdată. Însă pentru a înțelege cu adevărat toate acestea, va fi necesar să ajungeți în Împărăția Mea, unde ochii și simțurile vă vor confirma toate acestea. Totuși este necesar să știți – nu numai pentru voi, ci și pentru cei care vor veni după voi – ce înțeleg Eu și ce vreau să spun prin această Renaștere în Spirit. Așadar, ascultați-Mă!“